

σταλές

δε θελω να μαι αναμεσα στους ανθρωπους να χω να κανω με τους ανθρωπους και
 τ' ανθρωπινα θελω ολους τους ανθρωπους ολοκληρους ολα ολοκληρα ολοκληρους
 μ ολοκληρα ολοκληρωτικα.

*

εκοψε ενα χορταρι μακρυ εκανε ενα α αυτο ομως ηταν παντα χορταρι κομ-
 μερο βεβαια και α δικο μας — αλλα ξαφνικα εγινε δικος του το 'λυσε ειπε α
 και χαρηκε που τοσα χορταρια γυρο του τοσο ευκολα ηταν χορταρια και μιλαγε
 ευκολα. Ηρθε.

*

γιατι περπαταω, τι γινονται τα βηματα μου, τι γινονται οι γραμμες που φτιαχτη-
 καν στο χαρτι η απ τα πουλια και τα ψαρια και τα παιδια
 πως, τι γινονται οι ερωτησεις μου γιατι γινομαι ετσι παιδι μου, ματακια μου ;

*

(το δικαιοωμα να ειμαι παιδι
 ειναι καθηκον στα παιδια στον κοσμο
 στην Αρχη και στο Τελος
 ειναι αυτο).

*

ολα ολος ο κοσμος ειναι σαν ενα χρυσο διχτυ τραβαω την ακρη του χρυσος
 και ειναι παντα διχτυ.

πετρα 5

ειναι τοσο φανερο πως τα 'χουμε ολα μπερδεμενα
 αφου ειμαστε,
 καθως ειμαστε ξεμπερδευονται μπροστα στα ματια μας που βλεπουν τ αντικειμενα,
 τα βλεπουν γιατι ειναι κι ολα ειναι
 η ειμαστε ειναι
 ες φυλλο πες εαυτος πες γυμνος ωραιος κιονας.
 ιναι τοσο φανερο που φανερωνομαι
 ειμαι ο πριν κι ο τωρα κι ο μετα
 τα εσομενα προ τ εοντα σ ενα ωραιο επιπεδο μ ασπρο ναο
 ομαρινο μαρ μαρ ρι γο
 να επιπεδο κοσμο που ταξιιδευει στο ενα τουτο γερο κι επειτα γινεται στρογγυλο
 επειτα σχηματα κι αστρα και συμπαν κι επιστημες και σκορπισαμε και απραγ-
 α και πολιτισμοι κι εαυτος κι εγω
 με ρωτησε κανενας εμενα ;
 ρωτησαν εσενα ;
 .. παιζει η ζωη μ ολ αυτα
 κινει παιδι και παιζει
 ιζει το παιδι μου και μαθαινω
 ατακια μου
 αι ολα ειναι φανερα
 μ ορε !

(“Αν πραγματικά νομίζετε πώς ξέρουμε τίποτα και πώς ζούμε μ’ δλ’ αὐτὰ πού